

φιλοπόνων και εύμερουντων. Ήσαν αλίετες χελωνών. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀλιεία καὶ ἡ συγκομιδὴ τῶν ὠδῶν ἐγένετο χωρὶς καμμίαν μέθοδον καὶ τάξιν, μετὰ πολλῆς ἀπληστίας ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, τὰ ἀμφίβια κατεστράφησαν ἐδῶ ἐξ ὄλο; κλήρου' καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὴν ἐργασίαν των. Οὕτως ἡ Καρίβη ἤρημώθη, ἐγκατελείφθη, καὶ σήμερον δὲν ἀριθμεί παρὰ πέντε μόνον ἰνδικὰς καλύβας.

Οἱ ταξειδιῶται ἐκριναν περιττόν καὶ νὰ ἐξέλθουν κἂν ἐκ τῶν πλοιοαρίων των, τὴν δ' ἐπαύριον ἐλύθησαν τὰ πρυμνήσια ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ πλοῦς θὰ ἤνυσε, ἂν ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέη ἐκ βορρᾶ, διότι τὰ πλοιοάρια ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶν πρὸς νότον, ἀκολουθοῦντα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ποταμοῦ Τυφόντι, ὁ Ὁρενόκος, ἀπὸ τῆς Οὐρβάνας μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, διευθύνεται πρὸς νότον, ἡ δὲ Καρίβη εὐρίσκειται εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν δύο χωρίων διαστήματος.

Καὶ ἔπνεε μὲν ὁ ἄνεμος ἀπὸ βορρᾶ, ἀλλὰ κατὰ διαλείμματα, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ βασισθῶν εἰς τὰ ἰστία, τὰ ὅποια ἐφούσκωναν ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά, καὶ πάλιν κατέπιπτον ἀδρανῆ κατὰ μῆκος τῶν ἰστίων. Ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῶν τὴν π α λ ἄ ν τ σ α ν καὶ τὸν γ α ρ α π ἄ τ ο ν.

Ἐδῶ ὁ Ὁρενόκος δὲν ἦτο ἔρημος. Ἄρκετὰ σκαφίδια ἰθαγενῶν, — μικραὶ κ ο ρ ἰ ἄ ρ α ἰ, — ἀνέπλεον καὶ κατέπλεον τὸν ποταμόν, ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν εἰδείξε διαθέσεις νὰ προσεγγίσῃ τὰ πλοιοάρια.

Αἱ κουριάραι αὐταὶ ἀνῆκον εἰς Κουίβας, οἱ ὅποιοι συχνάζουσι περισσότερον τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, τὸ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, — τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ παραποτάμου. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ φίλοι μας δὲν ἐλυποῦντο διόλου ποῦ δὲν τους ἐπλησίαζαν, διότι οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ δὲν χαίρουσι τόσο καλὴν φήμην. . .

Τὴν ἐνδεκάτην, ἀπελπισθέντες ἐκ τοῦ ἀνέμου, ὁ Βαλδέξ καὶ οἱ δύο ἄλλοι κυβερνήται κατεβίβασαν τὰ ἰστία καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν διὰ τῆς παλάντας, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ κατὰ μῆκος τῆς ὀχθῆς ἀντίρρου, ἔπου ἡ ἀντίστασις τοῦ ρεύματος ἦτο μικροτέρα.

Τὰ πλοιοάρια λοιπὸν ὀλίγον ἐπροχώρησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τὴν νεφελώδη ἄλλως τε καὶ βροχεράν, τὸ δὲ ἀπόγευμα, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, προσοχθίσθησαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, ὅπσθεν μιὰς προεκτάσεως τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς, ὅπου εὐρέθησαν ἔξω τοῦ ρεύματος.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ οὐρανὸς ἤβριασε. Δὲν ἐβρέχε πλέον. Ἄκρα ἤρεμία ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐκ τινος σχισμάδος τῶν νεφῶν, εἰς τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, ὁ ἥλιος ἔρριψε τὰς τελευταίας του ἀκτίνας ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Μέτα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀναμειγνύμενα μετὰ

τῶν ὑδάτων τοῦ Ὁρενόκου εἰς θαυμάσιον ροῦν φωτεινόν.

Τὰ πλοιοάρια παρετάθησαν τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, μετὰ τὴν Γ α λ λ ἰ ν ἔ τ τ α ν ἐν τῷ μέσῳ. Ἦτο ὡς ἐάν οἱ ταξειδιῶται κατεῖχον τὰ τρία δωμάτια μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας, — τρία δωμάτια μάλιστα, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, μετὰ τόσας δυσχερεστεύσας ὥρας, τὰς ὁποίας ἡ βροχὴ τοὺς εἶχεν ἐξαναγκάσει, νὰ διελθῶν εἰς τὰ ὑπόστεγα, διατὶ νὰ μὴ ἀναπνεύσων μαζὶ τὴν αὔραν τῆς ἐσπέρας, διατὶ νὰ μὴ γευματίσων μαζὶ καὶ διατὶ νὰ μὴ συνομιλήσων ὡς φίλοι καθήμενοι περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν; . . . Ὅσον «ἀγρίμι» καὶ ἂν ἦτο, ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Οἱ τέσσαρες Γάλλοι καὶ οἱ τρεῖς Βενεζουελιανοὶ ἠδέληφθησαν. Καθεὶς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, εἰπὼν μετὰ κάποιαν πονηρίαν :

— Κύριε Μιγκέλ, λοιπὸν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ στόμιον τοῦ Μέτα. . .

— Μάλιστα, κύριε Ἑλλῶκ.

— Εἶνε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, παραπόταμον τοῦ Ὁρενόκου.

— Ναι, καὶ ἐν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα, διότι τοῦ χύνει τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσια κυβικὰ μέτρα ὕδατος κατὰ δευτερόλεπτον.

— Καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸς Κορδιλλίερας τῆς Κολομβίας;

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησεν τότε ὁ κ. Φέλιπ, ὁ ὅποιος δὲν ἐνόησε καλῶς ποῦ ἔτεινον αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ τοῦ Ἑλλῶκ.

— Καὶ δέχεται κατὰ τὴν πορείαν τοῦ μέγαν ἀριθμὸν παραποταμίων;

— Πολλά, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, τὰ σημαντικώτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε ὁ Οὐπίας, ὁ Χουμαδέας καὶ ὁ Καζανάρος.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε. . . εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, ἂν μου ἐπιτρέπετε νὰ σας ὀνομάζω ἔτσι. . .

Τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίσκου ἐκοκινίσεν ἐλαφρῶς, ὁ δὲ λοχίας Μαρσιάλης ἐσηκώθη διαμῆς, ὡς νὰ ἐκινήθη δι' ἐλατηρίου.

— Τί ἔχετε, λοχία; . . . ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Τίποτα! ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης, καθήμενος ἐκ νέου.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, νομίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὐρωμεν καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ Μέτα, ἀφ' οὗ τώρα ρεῖ ὑπὸ τὰ ὀμμάτια μας.

— Καὶ εἰμπορεῖς νὰ προσθέσῃς, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, στρεφόμενος φιλοφρόνως πρὸς τὸν κ. Μιγκέλ καὶ τοὺς συναδέλφους του, — ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔχωμεν καλλιτέρεους καθηγητάς, διὰ νὰ μας διαφωτίσων.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενεῖς, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βαρίνας' ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν τὸν Μέταν ὅσον νομίζετε. . . Ἄ, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γουαδιάρη. . .

— Ἡ περὶ τοῦ Ἀταβάπου, προσέθεσεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Θὰ φθάσωμεν καὶ ἐκεῖ, κύριοι μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Ὅπωςδὴ ποτε, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ὁ κ. Μιγκέλ εἶνε πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν ὑδρογραφίαν τοῦ Μέτα, θὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ θὰ τον ἐρωτήσω: τὸ παραποτάμιον αὐτὸ τοῦ Ὁρενόκου ἔχει κάποτε μέγα πλάτος;

— Βεβαίως' εἶνε μέρη ποῦ τὸ πλάτος του φθάνει εἰς δύο χιλιάδας μέτρα, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Καὶ τὸ βάθος του;

— Σημαντικόν, ἀφ' οὗ πλοῖα βυθίζόμενα ἐξ πόδας εἰμποροῦν νὰ πλεύσων δι' αὐτοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς τοῦ Οὐπία κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, καὶ μέχρι τοῦ τρίτου τοῦ διαστήματος τούτου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας.

— Ἐκ τούτου ἐπεταί, συνεπέραναν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, ὅτι ὁ Μέτας εἶνε φυσικὴ ὁδὸς συγκοινωνίας μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς Κολομβίας.

— Εἶνε ἀναμφισβήτητον, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Τότε λοιπὸν, κύριοι μου, ἀντὶ νὰ εἶνε ἀπλοῦς παραπόταμος τοῦ Ὁρενόκου, ὁ Μέτας διατὶ νὰ μὴν εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ποταμὸς, καὶ διατὶ οἱ κύριοι Φέλιπ καὶ Βαρίνας νὰ μὴ ἐγκαταλείψων ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ἀνεπαρκῶς ἡτιολογημένους ἰσχυρισμοὺς των περὶ Γουαδιάρη καὶ Ἀταβάπου;

— Ἄ, ἐκεῖ λοιπὸν θὰ κατέληγεν αὐτὸς ὁ Γάλλος! . . . Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἐννοεῖται, οἱ κομματάρχαι τοῦ Ἀταβάπου καὶ τοῦ Γουαδιάρη ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται ἐντόνως διὰ νευμάτων. Καὶ ἀμέσως ἤναψε ζωηρὰ συζήτησις, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα ἐπιπτον βροχηδὸν κατὰ τοῦ τολμητίου, καὶ ἐπειδὴ κανεὶς ἐκ τῶν ἀντιπάλων δὲν ὑπεχώρει, βεβαίως θὰ συνεζήτητον μέχρι βαθείας νυκτός, ἂν ὁ Παῦλος Κερμῶρ δὲν ἐφερεν ἀντιπερισπασμὸν διὰ μιᾶς ἐνδιαφερούσης ἐρωτήσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν κ. Μιγκέλ.

Κατὰ τὸν Σαφφανζῶν, τὰς ὄχθας τοῦ Μέτα ἐλυμαίνοντο Ἰνδοὶ ἐπίφοβοι. Καὶ ὁ Παῦλος ἠρώτησε τὸν κ. Μιγκέλ τί ἐγνώριζε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— Αὐτὸ προφανῶς μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον, εἶπεν ὁ γεωγράφος, τὸν ὅποιον δὲν δυσχερεστεῖ ἢ ἀλλαγὴν τοῦ θέματος. Ἄν ἀπὸ τώρα ἐξηγηθῶντο τόσον οἱ δύο συναδέλφοί του, τί θὰ ἐγένετο ὅταν οἱ εὐρίσκοντο παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν ποταμῶν; . . .

— Πρόκειται περὶ τῶν Κουίβων, ἐξηκολούθησε, περὶ φυλῆς, τὴν ἀγριότητα

τῆς ὁποίας γνωρίζουν ὅλοι οἱ ταξειδεύσαντες μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου. Μάλιστα γίνεται λόγος περὶ ἀποσπάσματος τῶν Ἰνδῶν τούτων, τὸ ὅποϊον διέβη τὸν ποταμὸν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνατολικὴν χώραν, ὅπου παραδίδεται εἰς σφαγὰς καὶ εἰς λεηλασίας.

— Μὰ δὲν ἀπέθνηεν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς συμμορίας; παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— Ἀπέθανε τῶντι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ, πρὸ δύο περιπυῶν ἐτῶν.

— Καὶ τί ἄνθρωπος ἦτο;

— Μαῦρος, ὀνομαζόμενος Σαρράπιας' ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμμορίας τὸν διεδέχθη, λέγουσι, ἕνας κατάδικος δραπέτης.

— Οἱ Κουίβι όμως, οἱ ὅποιοι ἐμῖναν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὁρενόκου; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΥΡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ἄρχων τις ἰσχυρὸς κατεχράτο τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε, διὰ νὰ καταθλίβῃ τὸν λαόν. Τὸ θείον ἐπωφελεῖτο τῆς ἐνδείας τῶν πτωχῶν διὰ νὰγοράζῃ τὰ ξύλα των εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας, καὶ τὸν χειμῶνα ἠνάγκαζε τοὺς πλουσίους νὰ τα πληρῶνουν εἰς τὸ διπλάσιον. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἀπληστία τὸν καθίστα ἐπίσης μισητὸν καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ διεπραγματεύετο τοιοῦτου εἶδους ἀγορὰν μ' ἕνα πτωχόν, παρουσιάσθη ἕνας Δερβίσης καὶ τὸν ἠλεγε διὰ τὴν σκληρότητά του, ἀπειλήσας μάλιστα αὐτὸν καὶ διὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἰσχυρὸς ἄρχων, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ, τὸν ἀπεδίωξε μετὰ περιφρονήσεως.

Καὶ ἔκλεισε τὴν συμφωνίαν μετὰ τὸν πτωχόν.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα, πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ τυράνου καὶ ἀπετέφρωσε ὄχι μόνον τὰ ξύλα, τὰ ὅποια περιεῖχον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάκτορόν του, καὶ ὅλα του τὰ υπάρχοντα. Τὸ πῦρ διεδόθη μετὰ μεγάλης, μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, χωρὶς οὐδὲν νὰ το ἀναχαίτῃ. Ὁ Δερβίσης προσῆλθε λίαν πρῶν, διὰ νὰ παραστῇ μάρτυς τοῦ γεγονότος, τὸ ὅποϊον εἶχε προσέβη. Καὶ εἶδε τὸν ἄρχοντα ἐξηλωμένον κατὰ γῆς, καταβιβλημένον ὑπὸ τῆς λύπης. Καὶ ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ ἐρωτᾷ κάποιον πῶς καὶ πόθεν προσῆλθε τὸ πῦρ, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀπεκρίθη:

— Οἱ στεναγμοὶ τῶν πτωχῶν ἀνέβησαν ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατέβησαν ὡς φλόγες ἐπὶ τοῦ παλατίου σου.

(B i d r a i)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΙΣ ὑπῆρξεν ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς τελετῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸ Ναύπλιον τὴν 23 Ἀπριλίου. Ἐκεῖ, εἰς τὴν πρῶτην πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, παρισταμένης ὀλοκληροῦ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τῶν ἐν τέλει καὶ πλήθους λαοῦ, ἐξεφώνησε λόγον μεγάλης σημασίας καὶ ἀπεκάλυψε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρῶνι. Ὁ ἀνδριὰς οὗτος, χαλκοῦς, παριστᾷ τὸν μέγαν στρατάρχην ἔφιππον, καὶ εἶνε ὠραῖον ἔργον τοῦ ἐν Παρισίοις Ἑλληνοῦς γλύπτου Λαζάρου Σώχου. Εἶχε πολλὰς περιπετείας, καὶ διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω ἐδῶ, τάποκαλυπτήριά του ἐβράδυναν.

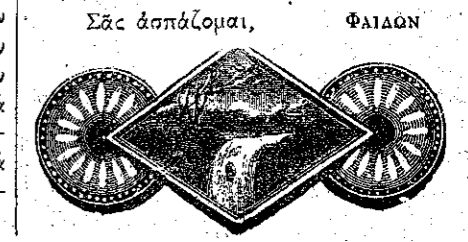
Ἄλλ' ἐπιτέλους ἀπεκαλύφθη, καὶ κάλλιον ἀρχὰ παρὰ ποτὲ. Σήμερον ἡ μεγάλη μορφή τοῦ ἥρωος μεταβάλλει εἰς τόπον προσκυνήματος τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῆς ἱστορικῆς Ναυπλίας, καὶ ἐνθουσιάζει, καὶ ἐνθαρρύνει, καὶ ἐμψυχώνει, καὶ παραδειγματίζει. . . Ναι! κάλλιον ἀρχὰ παρὰ ποτὲ! Καὶ ἐκτός τοῦ Κολοκοτρῶνι, ἄλλου ἥρωος θάναστολυθῆ μετ' ὀλίγον ὁ ἀνδριὰς, τοῦ Ἀθανασίου Διακού, ἰδοὺ δὲ ὅτι γίνονται τῶρα ἔρανοι καὶ διὰ τὸν Ἀνδριάντα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

Αὐτὸς πλέον θὰ στηθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καιρὸς πλέον, ἡ καλλιμάρμαρος πρωτεύουσά μας νὰ στολισθῇ καὶ με τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἐθνικῶν μας ἥρωων. Εἶνε ἀπίστευτον, καὶ ὅμως ἀληθές' Ἐκτός τῶν ἀνδριάντων τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Γρηγορίου, ἐξῶθεν τοῦ Πανεπιστημίου, οὐδενὸς ἄλλου ἥρωος ὑπάρχει ὁ ἀνδριὰς εἰς τὰς Ἀθήνας! Εἰμποροῦμεν νὰ ἐξαιρέσωμεν ἀκόμη τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος, τοῦ φιλέλληνος ποιητοῦ, τοῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κοραΐ, τοῦ μεγάλου Διδασκάλου, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλομεν τὴν πνευματικὴν μας ἀναγέννησιν. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἀνδριάντες ἐθνικῶν εὐεργετῶν, τοῦ Ἀβέρωφ, τοῦ Βαρθάκη, τῶν Ζαπτιῶν κτλ. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν καὶ γνωρίζων μάλιστα ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν πόλις τῶν ἀνδριάντων, ὀκνηρῶς διὰ τὴν σημερινὴν πτωχείαν καὶ ὄχι ἐρωτήσῃ: «Μὰ πῶς; ἔπαυσε ἡ Ἑλλάς νὰ ἔχη μεγάλους ἀνδρας, ἢ μήπως ἐξητλήθησαν τὰ λατομεῖά της;»

Καὶ ὅμως οὐτε τὸ ἐν συμβαίνει, οὐτε τὸ ἄλλο. Εἰς τὰς δέλτους τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας λάμπει πλείας πολὺαστρος μεγάλων καὶ ἀθανάτων ἀνδρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται αἰωνία εὐγνωμοσύνη τὰ δὲ ἑλληνικὰ λατομεῖα δὲν ἔπαυσαν παρέχοντα τὸ λαμπρὸν μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ἀπαθανατίζει. Ἄλλ' οἱ νεώτεροι Ἑλληνοί, οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι ἂν θέλετε, εἰδείθησαν κάπως ἀγνωμόνες πρὸς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλουσι τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν των ἀποκατάστασιν. Καὶ ἐν ᾧ κατεστῆσαν τὴν πόλιν των μετὰ πολυδάπανα κτίρια, δημόσια καὶ ἰδιωτικά, μετὰ πλατείας, μετὰ παρκα, μετὰ δειροστοιχίας, μετὰ χιλια δού, παρέλειψαν μέχρι σήμερον νὰ στολίσουν τὸ λαμπρὸν τοῦτο σύνολον μετὰ τὰς μορφὰς τῶν ἥρωων, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, παρέλειψαν νὰ δεῖξουν εἰς τοὺς συγχρόνους καὶ εἰς τοὺς ἐπιγινομένους τὴν πρὸς ἐκείνους εὐγνωμοσύνην των, παρέλειψαν εἰς τὴν αἴγλην τοῦ πλοῦτος νὰ προσθέσων καὶ τὴν αἴγλην τῆς δόξης. Καὶ ἐν τούτοις αἱ νεαὶ Ἀθῆναι, ἡ ἐθνικὴ πῶλις πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνερίζει μετὰ παλμῶν ὁ ἔσω καὶ ἔξω ἑλληνισμός, ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡδὴ π ο λ ὺ ἄ ν δ ρ ι ο ν, ὅπως καὶ αἱ ἀρχαῖαι. Ἐπρεπε εἰς τὰς πλατείας τῆς καὶ εἰς τὰ παρκα τῆς, νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ δεικνύωνται μεθ' ὑπερηφανείας οἱ ἀνδριάντες ὄλων τῶν μεγάλων μας ἀνδρῶν, ἥρωων, βασιλέων, κυβερνητῶν, ποιητῶν συγγραφέων, καλλιτεχνῶν. . . Εἰς τὴν Εὐρώπην, δὲν ὑπάρχει πολίτην ποῦ νὰ μὴ ἔχῃ τὸν ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου ἀνδρός της. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦτο δὲν το βλέπει κανεὶς οὐτε εἰς τὴν πρῶτεύουσαν!

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ εὐέλπις κίνησις ἤρχισεν ἤδη, καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ παρούσα γενεὰ θὰ ἐργασθῇ μετὰ ζήλου, διὰ νὰ συμπληρώσῃ ἐθνικῶς καὶ ἐνδόξως τὸν στολισμὸν τῆς πρωτεύουσῆς. Οἱ νεαροὶ μου φίλοι, ὅσοι ἀναγινώσκουν τὴν παρούσαν, βεβαίως δὲν εἰμποροῦν, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των, νὰ λαμβάνουν πρωτοβουλίας περὶ ἰδρύσεως ἀνδριάντων. Εἰμποροῦν ὅμως κάλλιστα νὰ βοηθοῦν τοὺς λαμβάνοντας, καὶ νὰ εἰσακούουν προθύμως τὰς ἐκκλήσεις των, καὶ νὰ συνεισφέρουν ἐνθουσιωδῶς τὸν ὀβολόν των. Τότε ἔχουν ἀξίαν οἱ ἀνδριάντες ὅταν ἐγείρονται δι' ἐθνικῶν ἐράνων καὶ οἱ ἔρανοι εἶνε βέβαια τόσον ἐθνικώτεροι, ὅσον περισσότεροι λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτούς, ἔστω καὶ διὰ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ εἰσφορᾶς.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

ΒΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

Μα υπάρχουν δρόμοι και άμαξια και σπίτια άκόμη, άντρείπεν ή Ρόζα, σχεδόν θυρωμένη. Κυτάξτετε, άκόμη κ' έδω, όπου θά ένόμιζε κανείς ότι είνε χωρισμένος από τον έπίλοιπον κόσμον, εκεί επάνω. 'στην κορυφή σχεδόν του βράχου, είνε εκείνο τό εύμορφο σπιτάκι, πού φαίνεται σαν να έκτίσθη από Νεράιδες παρά από άνθρώπους.

Ο θεός "Αρχης τό έκύτταξε και τό εθαύμασε.

Καλές Νεράιδες βέβαια θά έκτισαν τέτοιο σπιτάκι σε τέτοιο μέρος, είπε.

Κ' εύτυχισμένοι οι άνθρωποι πού τό κατοικούν! προσέθεσεν ή Ρόζα.

Εν άλλο άπόγευμα πάλιν, κατέβησαν από την άμαξαν είνε άπόστασιν μερικών χιλιομέτρων από τό Ρατμύλλεν, και άνήλθον είνε βράχον τραχύν και έρημον, επί του έποίου μόνον άγρία έρείκη έθάλλεν. Τριγύρω των, έσον έφθανε τό βλέμμα, έξετείνετο τό τοπίον πλήρες άγρίας και μεγαλοπρεπούς ωραιότητας.

Επειτα, είνε την κορυφήν, ή εικών μετεβλήθη πάλιν ως διά μαγείας. Εύρέθησαν άπάναντι λόφων καταπρασίνων από δένδρα, οι όποιοι περιεκύκλουν χαριτωμένην και άνηθράν κοιλάδα, έν τώ μέσω τής οποίας εφαινετο οίκια λευκή και χαμηλή, σκεπασμένη σχεδόν όλη από κισσούς και άλλα φυτά άνερπυτικά. Καπνός υποκίανος άνοψούτο από την καπνοδόχον' από έδω κήπος άνθισμένος, από εκεί δενδροστοιχίαι σκιεραί, έμπρός μία μικροσκοπική λίμνη, και μακράν, είνε την κλιτών του λόφου, μερικαί καλύβαι διασπαρμέναι και μία έκκλησούλα με κομψότατον κωδωνοστάσιον. Άδύνατον να φαντασθή κανείς τοποθεσίαν θελκτικωτέραν και δροσερωτέραν!

Η "Ελλη έξέβαλε κραυγήν χαράς και ή Ρόζα έκρότησε τής χείρας.

Θά μου πήτε και τώρα ότι δεν υπάρχουν έδω κατοικίαι, θεϊς "Αρχη;... Είδατε ποτέ σας τόσον ωραίαν, τόσον ποιητικήν; Πρέπει να γίνετε πλούσιος, μά πολύ πλούσιος, θεϊς "Αρχη, και να μην έχετε ανάγκην να εργάζεσθε, δια να έλθετε να κατοικήσετε είνε την κομη-

τείαν του Δόνεγαλ. Θέλω να έχω ένα σπιτάκι τέτοιο. Μά δεν είνε άνοησία να κατοική κανείς είνε την πόλιν, όταν υπάρχει τέτοια έξοχή;

Δεν είμπορώ να έγνωσήω διατί έκαμαν πόλεις, παρετήρησεν ή "Ελλη σκεπτική Αυτό μου εφαινετο πάντοτε άδικον και άνοητον, και άκόμη περισσότερο τώρα πού ήλθα έδω

Μολαταύτα, ανάγκη να συγκατατεθήτε να επιστρέψωμεν είνε τό σπιτί μας, δεσποινίδες μου, είπε ο θεός "Αρχης. Αύριον με τό καλό, θά ξεκινήσωμεν πάλιν δια τό αγαπητόν και άσχημον Δουβλίον μας.

Τί εύτυχία να έλθωμεν εως έδω! άνέκραξεν ή Ρόζα. "Ας είνε όμως, θεϊς "Αρχη. "Όταν υπάρχει άγάπη παντού είμπορεί κανείς να είνε εύτυχής, άκόμη και είνε την πόλιν!

Ρόζα και "Ελλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΚΑΙΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙ

Τό ταξίδιον λοιπόν έτελείωσεν.

Επίσης έτελείωσαν και αι διακοπαί τής "Ελλης. Επέστρεψενοις τό Παρθεναγωγείον, και ή Ρόζα έμεινε πάλιν μόνη με τον θεϊόν της.

Ο κ. Βώρκε ήσθάνετο δια πολύν καιρόν τας συνεπειάς του δυστυχήματος. Υπέφερον από κεφαλα-

γίας, αι όποια συχνά τον ήμυόδιζον να πηγαίη είνε τό Δικαστήριον, ή τον ήνάγκαζον ναφίηη τό Γραφεϊόν του και να επιστρέψη ένωρίτερα είνε τό σπιτί. Κατά την περίοδον τής άναρρώσεως ταύτης, ή Ρόζα υπήρξε πολύ εύτυχής.

Πολύ μικρά δια νάνησυχήση, έχαιρετο άπεναντίας πού είνε τον θεϊόν της καθολοκληρίαν ιδιόν της. Τή εφαινετο ωραία και εύχάριστος ή άντιστροφή των όρων, δηλαδή πού αυτή έπρεπε τώρα να τον φροντίη και να τον περιποιηται, όπως πρώτα εκείνος. Τον εκάθιζεν άναυτικά είνε την πολυθρόναν του, και έπειτα του έπαίξε πιάνον, ή του έδιάβαζε την έφημερίδα, ή έπερνε ένα σκαμνάκι και εκάθητο πλησίον του, έτοιμη να έκτελέση άμέσως και τας παραμικράς του έπιθυμίας. "Όταν έπονούσε, του έβρεχε τους κροτάφους με κολώνιαν και του έκαμνεν άέρα με τό ριπίδιον.

Μίαν ήμέραν είδε με μεγάλην της χαράν είνε κάποιον μαγαζέτιον ένα μικρόν ψεκαστήρα, δηλαδή φιάλην με φούσκαν από καουτσούκ, από εκείνας πού χρησιμεύουν δια ναρωματίζουν τα δωμάτια.

Επειδή, κατά καλήν τύχην, εύρίσκετο τότε μ' ένα σελλίνοι και έξ πέννας — τρεις δραχμάς περίπου, — δεν έδίστασε να θυσιάση τό ποσόν προς άγοράν του πολυτίμου ψεκαστήρος, και επιστρέψασα είνε τό σπιτί, τον εκρυσην είνε τό συρτάρι της, δια να τον μεταχειρισθή έν καιρώ.

Εάν της έλεγε κανείς ότι ηύχετο να πάθη κεφαλαλίαν ο θεϊός της, βεβαιότατα θά εθύμωνε πολύ. "Αλλ' όμως είνε τόσην έπιθυμίαν να χρησιμοποίηση τό μικρόν μηχανήμα και νανακουφίση με αυτό τον θεϊόν της, ώστε, μά την άλήθειαν, δεν ήξεύρω τί έσκέπτετο από μέσα της...

Ας έλεγεν όσον ήθελεν ότι έπρότιμα να τον βλέψη επιστρέφοντα είνε τό σπιτί με γελαστόν πρόσωπον και όχι με την ρυτίδα του πόνου είνε τό μέτωπον, την όποιαν έγνώριζε τόσον καλά! Η άλήθεια είνε, ότι την ήμέραν πού τον είδε να εισέρχεται είνε την αίθουσαν με βαρύ βήμα και συνωφρωμένον πρόσωπον, δεν ήμπόρεσε να μη συλλογισθή: «Τέλος πάντων, ήλθεν ή στιγμή, πού έπιθυμούσα τόσον!»

Κατ' άρχάς, ο θεός "Αρχης εκάτέβασε τό σ τ ο ρ του παραθύρου. "Επειτα εκάθησεν είνε την πολυθρόναν του, στρέψων την ράχιν προς τό παράθυρον, και έφερε σχεδόν μηχανικώς την χείρα προς τους όφθαλμούς του, οι όποιοι δεν ήμπορούσαν να υποφέρουν τό φώς τής ήμέρας. Τέλος άφηκε στεναγμόν, προσερχόμενον τόσον από τον πόνον, όσον και από τό αίσθημα τής άνακουφίσεως, ότι εύρίσκετο έπιτέλους ήσυχος είνε τό σπιτί του.

Πονεϊτέ, θεϊέ μου; ήρώτησεν ή Ρόζα χαμηλοφώνως.

Ναί, άγάπη μου, απεκριθη εκείνος.

Τότε ή Ρόζα έπροχώρησεν άθροβώς εως τό τραπέζι, έπήρε την φιάλην, και σταθείσα όπισθεν τής πολυθρόνας, έπίεσε την έλαστικήν φούσκαν...

Φροσσσσ! έκαμεν ο ψεκαστήρ, σφενονίζων τό άρωματωδες υγρόν επί του ποινούτος μετώπου.

Όταν εξαφνα ο κ. Βώρκε ήσθάνθη την εύεργετικήν εκείνην δρόσον, ανατρίχιασεν έλαφρά, έπειτα παρεδόθη μ' εύχάριστιν, και ή άνακούφισις την όποιαν ήσθάνθη μετ' όλίγον, υπερέβη κατά πολύν τής ελπίδας τής Ρόζας. Η σιωπηλή ύποταγή του απέδεικνε την πλήρη έπιτυχίαν του θεραπευτικού εκείνου μέσου. Δεν έκαμε καμμίαν παρατήρησιν, καμμίαν έρώτησιν, ούτε καν ήύχαριστησεν' άλλ' έβυθίσθη είνε την πολυθρόναν του, τείνων τό μέτωπον προς τον ψεκασμόν, ως να ήτο τό φυσικώτερον πράγμα του κόσμου.

Μετ' όλίγας στιγμάς, άπεκοιμήθη βαθύτατα. Τότε ή Ρόζα εκάθησε και πάλιν πλησίον του, σιγά, με λάμπιν θριάμβου είνε τους όφθαλμούς. "Όταν ο θεός "Αρχης έξύπνησεν, ίατρουμένος, άπηλλαγ-

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'.

Με τα πολλά, ο Φασουλάκης συνηλθεν όλίγον από τον φόβον πού του έπροέβηνε τό ίχνος του ποδιού επάνω 'στην άμμο, ή καρδιά του έπήγε 'στον τόπο της, καθώς λέγουν, και εξακολούθησε τό ταξίδι τρυγύρω 'στο νησί του.

Επέρασεν από ένα δάσος με δένδρα θεόρατα, ψηλά πού έλεγες πώς φθάνουν ως τα σύννεφα, και όλα γεμάτα ώρατα πουλιά.

Εκεί άπάντησε κολίβρια, πού έκαμναν τοίον τοίον καθώς έπερνούσε.

μένος από τον πόνον, εξέφρασε φαιδρως την έκπληξίν του και την εύγνωμοσύνην του.

— "Όστε λοιπόν ή Ροζούλα μου έσυλλογίσθη τον γέρον θεϊόν της! άνέκραξεν, άφ' ου εκείνη τώ διηγήθη την ιστορίαν του ψεκαστήρος και τώ είπεν ότι έτυχε να έχη ακριβώς τόσα χρήματα, όσα ήρκεύον δια να τον αγοράση.

Τον γέρον θεϊόν της; Πώς έτολήμασθε να πήτε τέτοιο λόγο; Καλέ σεΐς εΐσθε νέος, νεώτατος.

Μπα! για κύταξε τα άσπρα μου μαλλιά!

Πού είνε; εγώ δεν βλέπω ούτε μία άσπρη τρίχα!

Ο κ. Βώρκε έσήκωσε τους βοστρύχους των κροτάων του, και έδειξεν είνε την Ρόζαν μερικώς άσπρας τρίχας έδω κ' εκεί.

Μ' άρέσουν τάσπρα μαλλιά, είπεν ή Ρόζα με ζωηρότητα, όταν είνε έτσι όλίγα και όταν δεν φαίνωνται. "Αλλά σεΐς δεν εΐσθε καθόλου γέρος' εΐσθε τόσον νέος, όσον πρέπει να είνε ένας θεός.

Γέρος, νέος άδιάφορον. Τό ζήτημα είνε ότι συ αγοράσας αυτόν τον ψεκαστήρα δια να δροσίχης τον καιόμενον...

Η Ρόζα έσήκωσε τό δάκτυλον, δια να έμποδίση την πιθανήν επανάληψιν τής λέξεως «γέρος» και ο θεός υπέκυψε μειδιών είνε τό άπειλητικόν εκείνο νεύμα.

Καλά, καλά. Τότε λοιπόν ας είπώ τό καιόμενον τό μέτωπόν μου. "Όστε ή άνεψούλα μου εξώδευσεν όσα χρήματα εΐχε δι' έμέ;

Βεβαιότατα. "Αλλά δεν αξίζει εΐπαίνους και εύχαριστίας, διότι δεν ήτο δυνατόν να τα έχρησιμοποιούσε καλλίτερα.

Ω, Ρόζα! όταν σε είδα χωμένην και άποκοιμισμένην είνε την ίδιαν αυτήν πολυθρόναν, και όταν υπεχρεώθη να σου δώσω την σουπάν σου, επειδή δεν ένωούσες να χορηγήσης αυτήν την τιμήν είνε την Βριγίταν, καθόλου δεν εφαντάσθη, ότι θά ήρχετο ήμέρα, κατά την όποιαν και συ θά μ' έπεριποιείσο, όπως τότε εγώ.

Μου είνε τόσον εύχάριστον να είμαι ή άνεψιά σας, ή άληθινή, ή καθεαυτό άνεψιά σας! Α, όσω συλλογίζομαι, ότι, αν εξαφνα έφευγεν από την βαλίτζαν μου ή έπιγραφή, ήμπορούσε να με άφίσουν είνε άλλο σπιτί, μου έρχεται να τρελλαθώ! Τί τρομερόν!... "Αλήθεια, είδατε, θεϊς "Αρχη, πού έπέμεινε να μου δώσετε σεΐς την σουπάν μου; Δεν το ήξευρα άκόμη ότι εΐσθε ο θεϊός μου, και έν τούτοις τό ήσθάνόμην. Γι' αυτό και έσυνείθησα τόσον γρήγορα είνε αυτό τό σπιτί.

Εγώ όμως, Ρόζα, δεν υπώπτευσα καθόλου ότι ήσουν άνεψιά μου. Η έκπληξίς μου υπήρξε μεγάλη όταν είδάσασα τό γράμμα του πατέρα σου.

(Επεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Εκεί άπάντησε παγώνια πού έσερναν τες μακρούες βελουδένιες ουρές των, πράσινες και γαλάζιες, επάνω 'στο χορτάρι. Τί ώρατες πού ήταν, και πώς άστραφταν 'στον ήλιο, όταν τες άνοιγαν σαν βεντάγιες!

Εκεί άπάντησε παπαγάλους σκαλωμένους έδω κ' εκεί' παπαγάλους με χίλια χρώματα, πού τον εκύτταζαν σόβαρά καθώς έπερνούσε κ' έκαμναν: Κ ρ ρ ρ ρ... Κ ρ ρ ρ ρ... Κ ρ ρ ρ ρ...

Ο Φασουλάκης τους θαυμάζει και κάμνει είνε όλους από ένα φιλικό χαιρετισμό.

Μπα! να και κάτι άλλο, άκόμη καλλίτερο. Τί είνε εκείνα τα κόκκινα, εκεί κάτω, 'στη ρίζα του μεγάλου εκείνου δένδρου;

Φράουλες!.. Φράουλες ώριμες και δροσερές!..

Ω, τί γλυκειές πού είνε! τί νόστιμες, τί ζουμερές και τί μυρωδάτες!..

Ο Φασουλάκης τρώγει, τρώγει... όπως θά έτρώγατε και σεΐς αν

ήθεε 'στη θέσι του, γιατί και σετς βέβαια αγαπάτε τες φράουλες τὸ ἴδιο. Ἀλήθεια;

Ὁ Φασουλᾶκης ἐτελείωσε τὸ ταξειδί του καὶ ἐγύρισε 'στὸ σπιτάκι του. Τώρα ἀναπαύεται, ξεκουράζεται ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδιοῦ. Ἐξάφνα ἀκούει ἕνα μεγάλο θόρυβο.

Τί εἶνε; τί συμβαίνει;
Βγαίνει ἔξω καὶ βγάζει μιὰ φωνὴ τρόμου:
— Μάνα μου!

Μήπως εἶδε πάλι κανένα ἴχνος ποδιοῦ;
Ἄ, μπᾶ! εἶδε κάτι χειρότερο, μὰ πολὺ χειρότερο:

Δώδεκα ἀνθρώποι μαῦροι, ἄγριοι, γυμνοί, ἔχουν σουβλίση ἕνα δυστυχισμένον αἰχμάλωτον, καὶ ἐτοιμάζονται νὰ τον ψήσουν καὶ νὰ τον φάγουν.

Γρήγορα τὸ νεροτούφεκο!

Τρέχει ὁ Φασουλᾶκης, τὸ πέρνει, καὶ το μεταχειρίζεται τόσο καλά, ὥστε οἱ μαῦροι ἀνθρώποι φεύγουν ὄλοι... Ἐξώμα ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἦτο 'στη σούβλα.

Ὁ Φασουλᾶκης τρέχει ἀμέσως καὶ τον ξεσουβλίζει.

Μεθαύριο θά σας πῶ τί ἀπέγινε.

Η ΚΙΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Τὴν πρώϊαν ἐκείνην, ἡ Κλεονίκη Ρινάλδη εἶχε νὰ κάμη πολλὰ πράγματα: πρῶτα θὰ ἐπήγαινε εἰς τῆς ραπτρίας διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ νέον φόρεμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔβαζε μεθαύριον εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἀγγλοῦ Προξένου· ἐπειτα ἔπρεπε νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἀδαμαντοπώλην. — αὐτὸ προπάντων, — διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο περιδέριον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχε ματιάσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ πατέρας τῆς εἶχε δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰγοράσῃ.

Ἡ Κλεονίκη ἦτο τόσο βιαστικὴ νὰ ποικτήσῃ τὸ πολυπόθητον αὐτὸ κόσμημα, ὥστε ἐσηκώθη καὶ ἠτοιμάσθη, πολὺ πρὶν ἀνοίξουν ἀκόμη τὰ μαγαζεῖα. Ἄλλως τε ἦτο ἐορτή· καὶ τὰ μαγαζεῖα εἰς τὴν Κέρκυραν—τουλάχιστον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—ἦνοιγαν μετὰ τὴν λειτουργίαν.

— Εἶνε ναρὶς ἀκόμη, εἶπε πρὸς τὴν Ἀνέτταν, τὴν θαλαμηπόλον τῆς. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἡ Ἐκκλησία· δὲν πηγαίνουμε νὰκούσωμεν τὴν λειτουργίαν; Ὅχι, ζήτησώ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν ποῦ δὲν ἐκοιμήθη ἀπόψε ἐξ αἰτίας τῆς ματαιοδοξίας μου, καὶ θά Τον εὐχαριστήσω ποῦ μου ἔδωκε τόσο καλὸν πατέρα. Ὑπάρχουν πλουσιώτεροι πατέρες, ποῦ δὲν κάμνουν τόσα διὰ τὰς θυγατέρας των.

— Τί; πλουσιώτεροι ἀπὸ τὸν κύριον Ρινάλδη, τὸν πλουσιώτερον τραπεζίτη τῆς Ἀθήνας; ἐμυρμούρισε ἡ Ἀνέττα, σκανδαλισθεῖσα. Δι' αὐτήν, ὁ πλοῦτος τῶν κυρίων τῆς ἦτο ἀνώτερος πάσης συγκρίσεως.

Ὅταν αἱ δύο νεάνιδες ἐξῆλθον μετὰ τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ὀφθαλμοῦς των εἴλκυσε ἕνα μαζὶ ἄξιον οἶκτον πραγματικῶς: Ἐνας ἀνθρώπος τυφλὸς, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, ἐκάθητο εἰς

μιαν ἄκραν τῆς μαρμαρινῆς κλίμακος, καὶ πλησίον του ἐστέκετο, μὲ περιλυπὸν ἐκφρασιν, κοράσιον δεκατριῶν ἕως δεκαεσσάρων ἐτῶν. Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τυφλοῦ ἦτο προσηρμοσμένη πινακίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκοντο ἀνορθόγραφοι ἀλλ' εὐανόγνωστοι αἱ λέξεις: «Χριστιανοί, ἐλεήσατε τὸν δυστυχῆ τυφλόν.»

— Ὡ, τὸν κακομοῖρη!.. ἐψιθύρισε ἡ Κλεονίκη, παρατηροῦσα τὸ μέτωπον, τὸ γεμάτον οὐλᾶς, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅπου τὰ μέρη, τὰ γυμνά ἀπὸ τρίχας, ἔφερον τὰ ἴδια ἴχνη ἐγκυμάτων.

Ἡ νεάνις ἔκαμε μηχανικῶς νὰ βάλῃ τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπην τῆς, ἐπειτα ἐχαμογέλασε διὰ τὴν ἀφρημάδα τῆς: Οὔτε τώρα, οὔτε τότε ἔβαζαν τσέπες εἰς τὰ γυναικεῖα φουστάνια, τὰ τόσο στενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω... Καὶ ἡ Κλεονίκη ἔψαξεν ἀμέσως ἀλλοῦ καὶ ἤρξε τὸ ἀργυρόπλεκτον πογγάκι τῆς εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν παλάμην τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γάντι... Τὸ ἀνοίγει... Ἄ, τί κρίμα! οὔτε μιὰ πεντάρα! Μόνον τὰ τέσσερα ἐκατοστάρια, ποῦ τῆς εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας τῆς, καὶ ἀκόμη ἕν πεντάραιον χαρτίνον, τίποτε ἄλλο.

Ἡ Κλεονίκη ἠθέλησε νὰ δειχθῆ καὶ αὐτὴ γενναῖος καὶ μὲ τὸ χαρτίνον πεντάραιον ἐμβῆκε μὲ τρόπον εἰς τὴν παλάμην τοῦ τυφλοῦ. Καὶ ἔκλεισε πάλιν τὸ πογγάκι, ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ βάλῃ μέσα τὸ φυλακτὸν τῆς, — ἕνα τριφύλλι μὲ τέσσερα φύλλα, κλεισμένον ἀνάμεσα εἰς δύο μικροὺς ὑαλίνοὺς δίσκους μὲ χρυσοῦν γύρον. Τῆς εἶχε πέσῃ ὁ κρίκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ ἐπερνοῦσεν εἰς τὴν ἀλυσίδαν τοῦ ὠρολογίου τῆς, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου τὸ ἐφύλαττεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸ πογγάκι τῆς. Ἐπειτα ἀπεμακρύνθη βιαστικῶς, διὰ νὰποφύγῃ τὰς εὐχαριστίας.

Τὰ μαγαζεῖα εἶχαν ἀνοίξῃ ἄλλ' ὁ δρόμος ἦτο πολὺς ἕως τὸ ἀδαμαντοπώλειον. Τελοςπάντων ἡ Κλεονίκη ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ξαναῖδῃ, νὰ πιάσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς, νὰ καμαρώσῃ τὸ περιδέριον, καὶ νὰ διατάξῃ νὰ το στείλουν εἰς τοῦ κυρίου Ρινάλδη. Ἄλλα τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ το πληρώσῃ, — ὦ, ποῖα φοβερὰ ἐκπλήξις! Τὸ κομψὸν ἀργυρόπλεκτον πογγάκι δὲν εὕρισκετο πλέον εἰς τὴν παλάμην τῆς νεάνιδος, κάτω ἀπὸ τὸ γάντι! Οὔτε εἶχε πέσῃ κάτω εἰς τὸ πάτωμα τοῦ ἀδαμαντοπωλείου. Τί εἶχε γίνῃ λοιπόν;

— Δὲν πειράζει, δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης· θὰ στείλω ἀμέσως τὸ περιδέριον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

— Νὰ μὴ κάμετε τίποτε, κυρίε, ἀπεκρίθη ἡ Κλεονίκη. Ὁ πατέρας μου ἔδωκε τὰ χρήματα διὰ νὰγοράσω τὸ κόσμημα ποῦ ἤθελα· τὰ ἔχασα· δὲν εἶνε δίκαιον νὰ το πληρώσῃ δύο φορές.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀδαμαντοπώλειον, καταλυπημένη. Ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, ἡ Ἀνέττα ἐρωτοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, μήπως ἤρξε κανεὶς κάτω κανένα πογγάκι. Ὅλοι ἀπεκρίνοντο ἀρνητικῶς, καὶ ἡ Ἀνέττα τοὺς ἀπεχαιρέτα μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Τί δυστυχία! Εἶχε μέσα τετρακόσια φράγκα!

— Ἀμὲ τὸ φυλακτὸ μου, ποῦ ἄξιζε περισσότερο ἀπ' ὅλα; εἶπεν ἡ Κλεονίκη. Τὸ εὗρηκα μόνη μου ἐκεῖνο τὸ σπάνιον τριφύλλι μὲ τὰ τέσσαρα φύλλα, τὴν τελευταία χρονιά ποῦ ἠμπόρευσε νὰ ὑπάγῃ 'στὴν ἐξοχὴ ἢ καίμην ἢ μαμμά. Ἄμα εἶδε τὸ εὗρημά μου, μου εἶπε: «Θὰ το βάλωμε μέσα σὲ γυαλάκι, διὰ νὰ το φυλάξῃς. Ὅταν ἤμουν νέα, πολλές φορές ἐζήτησα τὸ τετράφυλλο τριφύλλι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν το βρήκα, καὶ νὰ, τώρα σὲ λίγο θὰ πεθάνω... Ἐλπίζω ὅτι σὺ θὰ ἔχῃς καλλίτερον ὑγαί ἀπὸ μένα, ἀφ' οὗ ἤρξε τὸ μαζικὸν τριφύλλι καὶ τὸ ἔχῃς τώρα 'στὰ χέρια σου.» Ἡ καίμην ἢ μαμμά. Ὅχι, εἶδε διὰ εὐχαρίστως τὰς τετρακόσιες δραχμᾶς, ἂν ἐπρόκειτο νὰ εὗρῃ τὸ φυλακτὸ μου!

Ἐφθάσαν οὕτω μέχρι τοῦ πυλῶνος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μόνου μέρους τὸ ὁποῖον ταῖς ἔμενε νὰ ἐξερευνηθοῦν, διότι εἶπομεν ὅτι ἐπέστρεφεν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ φυσικὰ αὐτὸ ἦτο τὸ λογικώτερον.

— Ὡ, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀνέττα· εἶνε περιττὸν νὰ ἐμβουμ· 'στὴν Ἐκκλησία, διὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως τὸ πογγάκι σᾶς ἐπέσεν εἰς τὸ στασίδι, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας. Ὅταν ἐβγήκαμε, τὸ εἶχατε, ἀφ' οὗ ἔκαματε ἐλεημοσύνη 'ς ἐκεῖνο τὸ στραβὸ... Βλέπετε; ἔφυγε ἀπὸ φόβου μὴν ἔλθετε καὶ τοῦ ζητήσετε τὸ πράγμα σας. Γιατί βέβαια αὐτὸς θὰ το βρῆκε· ἄχ αὐτοὶ οἱ ζητιᾶνοι! σωτοὶ λωποδῦται!

— Σοῦτ! εἶπεν ἡ νεαρά τῆς κυρία,

σοῦτ! Τί ἄσχημον πράγμα νὰ ἀδικοβάλλῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους!.. Ἐσῦρεις τί θὰ κάμω τώρα; Ὅχι ἐρωτήσῃ τὴν ἐκκλησάρια ποῦ κάθεται ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς μὲ τὴν κόρη του. Εἰμπορεῖ νὰ ξεύρῃ.

— Καὶ ἂν ποῦν ὅτι δὲν ἤδραν τίποτε;

— Τότε, ἂς κάμουν καλὰ μὲ τὴν συνηθειᾶν των, εἶπεν ἡ Κλεονίκη στενάζουσα.

— Νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ ποῦν ἔτσι. Ἄ, ἕνας κούρελιάρης δὲν γυρίζει εὐκολὰ τετρακόσια φράγκα!.. Μπορεῖ νὰ περάσῃ μ' αὐτὰ ἕξ μῆνες ζωὴ καὶ κότα!

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἀντὶ νὰ παροτρύνουν τὴν Κλεονίκη νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν τῆς, ἀπεναντίας τὴν ἀπεθάρρυναν.

— Καὶ ἂν πρόκειται νὰ τα χρησιμοποιοῦσιν οἱ δυστυχισμένοι, γὰρ νὰ ἐνδυσθῶν καὶ νὰ φάγουν ἀνθρωπινώτερα, αὐτὰ τὰ τετρακόσια φράγκα, ποῦ θὰ μου ἔφερνε ὁ πλοῦσιος ἀδαμαντοπώλης... εἶπε σκεπτικῶς. Ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ κάμω καὶ χωρὶς περιδέριον, ἀλλὰ κανεὶς βέβαια δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμη χωρὶς ψωμί. Ναί· ἀλλὰ ὅταν θὰ τελειώσουν τὰ τετρακόσια φράγκα, τί θὰ κάμη ὁ τυφλὸς μὲ τὴν κόρη του; Ὅχι γυρίσῃ πάλιν ἐδῶ νὰ ζητιανεύσῃ... Ἄ, ὄχι! δὲν θὰ ὑπάγω 'στὴν ἐκκλησάρια, νὰ ρωτήσῃ ποῦ κάθεται... Ὅχι δώσω εἰς βάρος τοῦ ὑποψίας, τὸ πράγμα θὰ μαντευθῆ, καὶ τότε εἰμπορεῖ οἱ ἀνθρώποι νὰ μὴ του κάμνουν πλέον ἐλεημοσύνην.

— Μὰ, κυρία μου, ἡ καλωσύνη σας δὲν ἔχει ὄρια. Ὅσα μας εἰποῦν κουτέες.

— Ὅχι, Ἀνέττα μου· καλλίτερα νὰ με εἰποῦν κουτὴ παρά σκληρή.

— Μὰ, κυρία μου.

— Σιωπῆ. Ἀνέττα! Δὲν θέλω νὰ κοῦσω τίποτε.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ἐν τῶν ὠραιότερων διαμερισμάτων τοῦ ὁποῖου κατεῖχετο ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Ρινάλδη, ἡ Κλεονίκη ἔμενε σταθερὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτε περὶ τοῦ πρώϊνου ἀτυχήματος. Ἄλλως τε τὸ πράγμα τῆ ἦτο εὐκόλον.

Ἄν καὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ρινάλδης δὲν παρημέλει τὰς τραπεζίτικὰς του ὑποθέσεις, καὶ μέγα μέρος τῆς ἡμέρας διήρχετο ἀναγινώσκων ἢ γράφων ἐπιστολάς καὶ τηλεγραφήματα. Τὰς ἄλλὰς ὥρας ἐξώδεζε διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θυγατέρα του. Τὴν ἐπήγαινε εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς συναστροφάς, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν ἦτο καλὸς πατήρ, ἢ δὲ Κλεονίκη ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐφρόντιζε νὰ τῆς εὗρῃ γαμβρὸν ἀντάξιον αὐτῆς. Ἐξ ὧν τοῦ ἤρξε νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ὀνομαζόμενος Γεώργιος Καλάλης, τὸν ὁποῖον ὁ φίλος του Πρόξενος τῶ εἶχε συστήσῃ θερμῶς.

(Ἐπείκει συνέχεια) ΠΕΓΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΧΘΕΣ, Κυριακὴν, — μου γράφει ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος, — ἐν ᾧ ἤμουν μὲ ἄλλους φίλους μου εἰς τὴν Πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἐπαίζεν ἡ μουσική, εἶδα μιαν ἀμυγδαν, ἢ ὅμοιον ἐσταμάτησεν εἰς τὴν εἴσοδον. Ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς ἀνακτορικὸς θεράπων καὶ ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἀμυγδαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατέβησαν δύο κυρία γυναικῶν καὶ ἡ μουσική μου καὶ γυναικῶν σου: Ἡ μία ἦτο ἡ μητέρα τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ἡ σεβαστὴ Γιαγιά τῆς Διαπλάσεως, τῆς ὁποίας τοσάντι ἐφίλησα τὸ χέρι εἰς τὸ Γραφεῖόν σου ἢ ἄλλῃ ἢ ἡ ἐγγονὴ τῆς, ἢ ἡ κ. Βασιλοπούλου, τὴν ὁποῖαν ἐπίσης βλέπω κάποτε, ὅταν ἔρχομαι εἰς τὸ Γραφεῖόν σου.

Ἀνέβησαν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ Παλάτι, ὅπου ἔμεναν πολλὴν ὥραν, διότι ἐγὼ μετὰ τὴν μουσικὴν ἔφυγα, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχον καταβῆ. Δὲν μου λέγετε, σὲ παρακαλῶ, Διάπλασί μου· τί ἐγύρευεν ἡ σεβαστὴ Γιαγιά μας εἰς τὸ Παλάτι; Εἶμαι πολὺ περιέργος νὰ μάθω. — Εὐχαρίστως, Μικρὸ Ἀθηναῖε, θὰ λύσω τὴν ἀπορίαν σου. Ἡ σεβαστὴ μας Γιαγιά, μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς, εἶχε τὴν τιμὴν νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλισσᾶς. Ἐμῶν ἡ Βασιλισσά μας, ἡ τὸσον διακρινόμενὴ διὰ τὴν εὐσέδειάν τῆς, πόσον εὐσεβὴς εἶνε ἡ Γιαγιά μας καὶ πόσον εὐλόγηται, ὁμιλεῖ διὰ τὰ θρησκευτικὰ, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ τὴν γυρισθῇ. Πρὸς τοῦ ο τὴν προσέκαλεσε τὴν κ. Κυριακὴν εἰς τὰς 11 1/2 π. μ. εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου ἡ κ. Παπαδοπούλου μετέβη μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Ἡ Α. Μεγαλειότης τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς ἐκράτησε πλησίον τῆς ἄρκετὴν ὥραν, συνομιλήσασα μὲ τὴν γνωστὴν τῆς, τὴν ἀγγλικὴν ἀληθῶς· εὐμένειν καὶ ἀγαθότητα. Φαντάσου τώρα πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἐνθουσιασμένη ἡ Γιαγιά, ποῦ τὴν ἤϊωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ, εἰς τὴν δύνειν τοῦ θίου, τὴν Βασιλισσάν τῆς καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζὶ τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄλλο τόσο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διότι ἡ Α. Μεγαλειότης ὑπόκρινε νὰ ἐκφρασθῇ εὐμένως περὶ τοῦ περιοχικοῦ μας.

Ἡ Α. Μεγαλειότης τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς ἐκράτησε πλησίον τῆς ἄρκετὴν ὥραν, συνομιλήσασα μὲ τὴν γνωστὴν τῆς, τὴν ἀγγλικὴν ἀληθῶς· εὐμένειν καὶ ἀγαθότητα. Φαντάσου τώρα πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἐνθουσιασμένη ἡ Γιαγιά, ποῦ τὴν ἤϊωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ, εἰς τὴν δύνειν τοῦ θίου, τὴν Βασιλισσάν τῆς καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζὶ τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄλλο τόσο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διότι ἡ Α. Μεγαλειότης ὑπόκρινε νὰ ἐκφρασθῇ εὐμένως περὶ τοῦ περιοχικοῦ μας.

Ἡ Α. Μεγαλειότης τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς ἐκράτησε πλησίον τῆς ἄρκετὴν ὥραν, συνομιλήσασα μὲ τὴν γνωστὴν τῆς, τὴν ἀγγλικὴν ἀληθῶς· εὐμένειν καὶ ἀγαθότητα. Φαντάσου τώρα πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἐνθουσιασμένη ἡ Γιαγιά, ποῦ τὴν ἤϊωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ, εἰς τὴν δύνειν τοῦ θίου, τὴν Βασιλισσάν τῆς καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζὶ τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄλλο τόσο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διότι ἡ Α. Μεγαλειότης ὑπόκρινε νὰ ἐκφρασθῇ εὐμένως περὶ τοῦ περιοχικοῦ μας.

Ἡ Α. Μεγαλειότης τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς ἐκράτησε πλησίον τῆς ἄρκετὴν ὥραν, συνομιλήσασα μὲ τὴν γνωστὴν τῆς, τὴν ἀγγλικὴν ἀληθῶς· εὐμένειν καὶ ἀγαθότητα. Φαντάσου τώρα πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἐνθουσιασμένη ἡ Γιαγιά, ποῦ τὴν ἤϊωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ, εἰς τὴν δύνειν τοῦ θίου, τὴν Βασιλισσάν τῆς καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζὶ τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄλλο τόσο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διότι ἡ Α. Μεγαλειότης ὑπόκρινε νὰ ἐκφρασθῇ εὐμένως περὶ τοῦ περιοχικοῦ μας.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΗΣ ΤΟΥ ΘΟΥ ΦΥΛΑΔΙΟΥ

Ὅσον καὶ ἂν ἐφώναζεν ἡ δεσποινίς Ἀνθὴ Γερωντίδου θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰνακαλύψῃ τὴν χίμαιρὰ τῆς, διότι ἡ πονηρὰ εἶχε σφηνωθῆ μετὰ τῆς ράχως τῆς καὶ τῆς ράχως τοῦ μικροῦ κηπουροῦ Κώστα, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ μὲ τὰ πόδια πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἄλλ' οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀκόμη πονηρῶτεροι... προκειμένου περὶ Μαγικῶν Εἰκόνων, ἐγύρισαν τὸ φύλλον ἀνάποδα, καὶ μὲ μεγάλην ευκολίαν ἐξεστρώσαν τὸ πουλὶ, ὅπως τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Κρίμα νὰ μὴν εἶνε ζωντανόν, νὰ το φῆσω καὶ νὰ τοὺς τὸ μοιράσω.

Τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα ἕνεκα τοῦ γάμου, δὲν εἶχα καιρὸν νὰ κάμω Ἀλληλογραφίαν. Τώρα εἶνε σωρευμένα: ἐμπρὸς μου αἱ ἐπιστολαὶ δύο ἐβδομάδων, — τὸ φοβερὸν σὴνδρ! — ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ καιρὸν ἂν εἶχα νὰπατήσω σημερον εἰς ὅλας πάλιν δὲν ἔχω τίποτα. Ὅστε, παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ δυσαρστηθοῦν ἂν θάπατησῶ μόνον εἰς τὰς σημαντικώτερας, ἢ εἰς τὰς ἐπιστολάς ἐκείνων ποῦ μου γράφουν διὰ πρώτην φοράν καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὴν συνήθη μας τάξιν.

Ναί, Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν, εἰμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ μεταρράξῃς ἕνα ποιήματα, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσην ευκολίαν εἰς τὸν στίχον. Στέλλε μου αὐτὰς τὰς μεταρράσεις, καὶ ἂν εὗρω κανὲν κατάλληλον ποίημα, ἤμπορεῖ νὰ το δημοσιεύσω. Τὰ πρώτιστα σου εἶνε ὠραῖα, ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικὰ καὶ ἀπαισιόδοξα. Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην

ἀπὸ αἰσ.οδοξίαν, ἀπὸ φαιδρότητα. Καλὴ κόπου καὶ ἡ ῥέμβη, καὶ ἡ μελαγχολία, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνεταὶ κατάχρησις.

Ἄλλοπρόσολο [ΕΕΕ] σὲ συνάδουσα ἰδανικῶς καὶ ἐκάμαμεν μαζὶ τὴν λαμπρὴν αὐτὴν ἐκδρομὴν τῆς Κυριακῆς, τὴν ὁποῖαν τόσο λαμπρῶς περιγράφεις. Ἐὖγε!

Ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις μου συνιστᾷ ἕνα πτωχὸ παιδί ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποῖου ὁ μόνος πόθος εἶνε νὰαναγινώσκῃ τὰ φυλλάδιά μου. Ὅχι κάμη μεγάλην εὐεργεσίαν ὁποῖος φίλος μου ἢ ὁποῖος Σὺλόγιος μου στείλῃ ἕπτὰ δραχμᾶς, διὰ νὰ το ἐγγράψω τὸ καιρὸν τὸ πτωχὸ παιδάκι.

Φιλίστε τὸν Ἐδέξινόν [ΕΕΕ] καὶ ἡ ἐπιστολή σου καὶ τὸ ποιήμα ὠραῖότατα. Νὰ καταγίνεσαι, παιδί μου, καὶ θὰ εὐδοκίμησῃς. Ἄ, εἶνε μεγάλη ἡ χαρὰ δὲν βλέπω τοὺς φίλους μου νὰ ἐπιδίδουν εἰς τὰ πνευματικὰ ἔργα!

Σημαῖα τῆς Ἀγίας Λαύρας (Κ. Γ. Σ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶχε ἄλλοτε μιὰ φίλη μου ἀποχωρήσασα. Εὐχόμεναι νὰ το τιμῆσῃς.

Ξανθὴ Γαλατομάτα, πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ ἰδιόχειρος ἐπιστολή σου καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου. Ὁ κ. Παπαδόπουλος σὲ παρακαλεῖ νὰ προσφέρῃ τὰς προσήσεις του πρὸς τὸν ἀδελφόν σου. Ὅστε λοιπὸν ἐκ τῶν «Διαλόγων» τοῦ κ. Κουρτίδου, τὸς ὁποῖους παρέστησαν οἱ μαθηταὶ του, εἰσεπράχθησαν 126 δραχμαί, αἱ ὁποῖαι διετέθησαν πρὸς ἀγορὰν στολῶν διὰ τοὺς γυμναστικούς ἀγῶνας; Τί καλά!

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιστολή ἐκ Σμύρνης ἀνωνυμῶς, ἀπὸ 9 μεγάλας πυκνογραμμένως σελίδας διὰ τὰ Ἑβραῖα. Ὅποιος τὴν ἔγραψε ἂς μῆθη, ὅτι κατ' ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπαντῶ εἰς ἀνωνυμῶς ἐπιστολάς.

Ἀνθοδέμηττ Μαρμαριτῶν (Π. Α.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐλίγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Λοιπόν, κάμη γρήγορα νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδὰς σου καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῆς τὰς Ἀθήνας. Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ σε γνωρίσω προσωπικῶς.

Θεορῶ καθήκον μου νὰναγγείλω ἐδῶ τὸ βιβλίον, τὸ ὁ

ται; — τὸ Ἄγριο Λούλουδον Ἄνδρον ζητεῖ ἀλλογραφίαν μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου — ἢ Νεράδα τῶν Σπετσῶν πληροφῶν τὸ Ἐξοριστικὸν Ναυτολόγημα διὰ τὸν ἐμάντιστον καὶ τὸν ἐρωτῶν τὴν γνώσιν ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν Ὁραίων Ποιημάτων καὶ τῶν Ἐδελπίδων ἢ Μικρὰ Χωριατοπούλα ἀσπίζετα τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ καὶ τὴν Μικροῦ Πατριῶν, ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχαῖα τῆς Γρονιάρης — τὸ Νεκρολόουδον ἀσπίζετα τὴν Διφραμον Φοβίαν καὶ τὴν Ἐδουχῆ Ὁρητὴν — ἢ Κόρη τῶν Ἄλπεων ἀσπίζετα τὴν Γλυκὺν Ἀηδόνα καὶ τὴν Λενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηναίων — ἢ Παρθαλὸς Γάτος ζητεῖ τὴν ἰστορικὴν Ζωηρῆς Φλόρος — ἢ Φιλόμοισος Νεῦντις εὐχαριστῶν τὴν Ἄλωριδα τοῦ Ζεφύρου διὰ τὰ συλλυπητήρια, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μὴ τὸ ἰσομὲ τῆς ζητεῖ δὲ ἀλλογραφίαν μετὰ τὴν Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου καὶ τὴν Γλυκὺν Καρδίαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλλάξωσι: Χωρὶς Σουλῶν τῆς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐξορίας, Καταρομάλλων, Χαλιμῶν καὶ Ναυτοπούλων τῆς Ἀηδόνας — ἢ Μέλμωσα Καλόγηρα μετὰ τὸν Κεντρί, Ροβέρτον Γυσιλάκον, Φάσμα τῆς Νυκτός, Διαφροσθεῖσαν Ἐλπίδα καὶ Ἐρωτῶν Καρδίων — τὸ Θαλάσσιον Κῆμα μετὰ τὴν Καταρομάλλων καὶ Ἀμυδρῶν Λάμψιν — ἢ Κωπηλάτις Κῆθον μετὰ τὴν Κοινοσκευτὴν Δίφραμον, Κορινθιακὸν Κῆμα καὶ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου — ἢ Ἰσπότης τοῦ Ἀστέρος μετὰ τὴν Γλυκὺν Καρδίαν καὶ Ναυτοπούλα — ἢ Θαλασσοπούλα μετὰ τὸν Ἐδελπίδα, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου — τὸ Κόκκιον Καπελάκι μετὰ τὸν Ἴον τῆς Νυκτός, Ἐλληνίδα τῆς Κανακίαν, Σπαρτιατικὸν Πούλο καὶ Κανακίαν — ἢ Φωσφορίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Φαρόμαλον, Μῆλον τῆς Ζαγορῆς, Ζίχ Ζάκ, Δημόσιον Βόλον καὶ Ἀστρο Λαγονάκι — τὸ Ἄνθος Μαῖου μετὰ τὸν Ἄρνον Μενεξεδάκι (μετὰ τὸ ἰσομὲ τῶν) Ἀσπροτομαίτην, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Καταρομάλλων (μετὰ τὸ ἰσομὲ τῶν) — ἢ Πενθοῦσα Καρδία μετὰ τὴν Ἀκατασοῦραν καὶ Ἄγγελον τῆς Ἐδουχίας (διὰ τὸν ἰσομὲ τῶν καὶ τὰ ὀνόματά των) — ἢ Ἀρθοῦσα Νεότης μετὰ τὴν Ροδοσποικισμένην Δύσιν, Φωτοβόλον Ἀστρὸν, Ἀφροδίτην, Λιχιάλιον Σελιδόνα καὶ Ἀστρὸν τῆς Ἀγρίας — ἢ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὴν Μικρὰν Ἰατριῶσαν, Διφραμον τῆς Νεολαίας, Κορινθιακὸν Κῆμα, Περιζήτητον καὶ Φασουλῆην — ἢ Ἀδρα τῆς Κερκύρας μετὰ τὴν Σκιάν Δρυός, Θαλασσινὸν Λουλοῦδι καὶ Χρυσανθεμίδα (τὰς ὁποίας ἀσπίζετα) — ἢ Ἐλαία τῆς Ἀνακτοῦ μετὰ τὴν Πολύμηνη Νάσον, Περώδη Νάσον Μέλμωσαν Καλόγηραν καὶ Ἄρθος Ἀρθέων (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) — ἢ Νεράδα τῶν Σπετσῶν μετὰ τὸν Διφραμον τῆς Νεολαίας (διὰ τὸν ἰσομὲ τῶν καὶ τὸ ὄνομα τῶν) — ἢ Ἰσπότης τοῦ Κόρακος μετὰ τὴν Ἀνεμοβόλιν — τὸ Χρυσὸν Φαράκι μετὰ τὴν Διαφροσθεῖσαν Ἐλπίδα, Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν, Μέλμωσαν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἐλληνίδα — ἢ Φαίδιμη μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Φίλαγγλον Ἐλληνα καὶ Κεντρί — ἢ Ἀνοικιῶτικὴ Βραδυὰ μετὰ τὴν Σκόρην τῶν Ἀθηναίων, Ἀρθοῦσα Νεότης, Γλυκὺν Ὁνειρον, Προσφιλὴ Ἀγάμνησιν καὶ Λευκόπερον Ἄγγελον — τὸ Ἄγριο Λούλουδον Ἄνδρον μετὰ τὸ Ἄρθος Ἀρθέων, Ἰοικήν Ἀγίην, Πηλοσφαῖ Σελίην καὶ Χιονοσκεπὴ Δίφραμον — ἢ Ἀηδὸν τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Ἀἶραν τῆς Κερκύρας (μετὰ τὸ ὄνομα τῆς) — τὸ Μαργαρίτον Φύλλον μετὰ τὸν Πατριῶν Βασιλέην, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Ἀρσάλων Σπάσθη, Ναυαργίδα τοῦ Πόρον καὶ Ἐδουμιον — ἢ Ἄλωρις τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Μαργαρίτον, Ὁραίων Ποιημάτων, Ἐδελπίδα, Βάδην Πάουελ καὶ Γλυκὺν Ζέφρον — ἢ Ἐρωτῶν μετὰ τὴν Πατριῶν Βασιλέην, Συριακὴν Ἀμαθῶνα καὶ Ζίχ Ζάκ — ἢ Κόρη τῶν Ἄλπεων μετὰ τὸν Πατριῶν Βασιλέην (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) — ἢ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὴν Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου καὶ Ἀκτινοβολοῦσαν Σελίην.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ῥόδου τοῦ Ἀπριλίου (εἰμπορεῖς νὰ τοὺς το ὑπενομήτης σύ, διὰ μιᾶς Δημοπεύσεως ἐπὶ πληρωμῆς θὰ ἦτο καλλίτερον.) Ἄλωριδα τοῦ Ζεφύρου (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν δικαιοσύνην εἰκόνα ἀλλὰ δὲν τὴν δημοσιεύω, διότι δὲν ἔχω τὸν ἀντασπάζομαι τὰς ἀδελφάς σου.) Μαργαρίτον Φύλλον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς συστάσεις) παρήγγελα νὰ σου κρατήσουν ἐν ἀντίτυπον, ἐξαιρετικῶς, ὅστε δύναισι νὰ στείλῃς τὴν συνδρομὴν.) Καύκασον (ἔστειλα ἐκ δευτέρου καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον παζάπονον πολὺ ἐλυπηθῆν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρνητικῆς μου, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμω διαφορετικὰ.) Ἀἶραν τῆς Κερκύρας (βλοῖ σὲ ἀντασπάζονται καὶ πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σ' ἔδωκαν καὶ σένα.) Μαργαρίτον Φύλλον, Χιακὴ Μαργαρίταν, Ἀρθοῦσαν Νεότης, (ὠραϊότερον τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου ἀλλὰ διατὶ γράφεις τόσον βιαιοσυνῶς;) Ψεῖτιον Τριανταφυλλῆ, Ἄρθος Μαῖου (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι.) Ναυτοπούλα τῆς Ἀηδόνας, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου (ἦθελα γὰρ ἀντιθέτως ἐπιτιμῶν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ ποῦ τόπος σήμερα!... σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπάσματα.) Παραδέσινον Πτηνὸν (ἔ καὶ νὰ ἦτον ὁ Ὁθέλλος φαντάσῃ τὴν γὰρ μάς!) Ἄγριο Λούλουδον Ἄνδρον, Ἀνοικιῶτικὴν Βραδυὰν (νὰ μὴ ἀρνεῖσαι εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, διότι καὶ τὰ περιττά, εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσιν, εἶνε ἀναγκαῖα) γράφω μου λοιπὸν ὅτι θήλεις, καὶ ἔνοια σου, δὲν μ' ἐνοχλεῖς.) Φαίδιμη (ἔστειλα.) Παρθαλὸν Γάτον, Νεράδα τῶν Σπετσῶν (καλῶς ἤθελες.) Σκληρὸν Βράχον (εὐγε καὶ διὰ τὰς δύο προσφορὰς.) Μινώταρον (φιλησέ μου καὶ τὰ ἀδελφάκια δι' ἐκείνο πού μ' ἐρωτῆς, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σου ἀπαντήσω, διότι ἐπρεπε νὰ ψέξω πολὺ.) Ἀρθοῦσιον τῆς Ἐρήμου (ἔστειλα ἀναμνηστικῶς) Ἰσπότην τοῦ Κόρακος, Κεραμιδογῶρον (ἔστειλα θὰ σου ξαναδημοσιεύσω) ἔχε ὑπομονήν.) Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος (ἔστειλα) διὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τῶν ἐρωτήσεων εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ, εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν γίνεται, διότι ἡ ποικιλία δὲν ἔγκειται εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀπαντήσεις.) Κόννη Ραπαράκη (ἔστειλα: πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ πλήρης φιλοκαρίας ἐπιστολή σου.) Ἰτέαν (πολὺ εὐχαριστῶς, μὰ πολὺ εὐχαριστῶς, θὰ τὰν γνῶσω καὶ θὰ σου εἶπω τὴν γνώμην μου ὅστε περιμένω.) Μικρὸν Ἰωριατοπούλα ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν τοῦ Πάσχα.) Ναβαρζάνην (ἔχει καλῶς.) Ἄδρα τῆς Κερκύρας, φαίνεται, δὲν ἐγνωρίζεν δι' ἡλλοῦς ψευδῶν.) Γρονιάρην ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) λυσοῦχρον ἔστειλα ἢ ἀνεψφύλα σου δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη.) Ἐρωτῶν (ἔχε) τὸ ψευδῶνυμο, Καφηρεὸς τὸ ἔχει ἄλλος.) Φάσμα τῆς Νυκτός (περιττὸν! σὲ εἶχα καταλάβῃ, καλῶς τὸ εἶδες.) [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Παγκόμιον Ἐκθεσιν (ἀδύνατον νὰ σου εἶπω ἀπὸ τώρα, διότι οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ εἶδον ἀκόμη.) Νεκρολόουδον (εἰσὲς 10 ἀδελφὰ καὶ 4 ἀδελφοί; νὰ ζήσετε, παιδιὰ μου! σὲ εἶδες ἐδίλατε κάτω καὶ τὴν οικογένειαν τοῦ Ἀναλία τὰ Π. Πνεύματα χαριτωμένα.) Κόρη τῶν Ἄλπεων (ἔνοια σου, καὶ ποτὲ δὲν ἀμφίβηλα διὰ τὰς λαμπράς σου διαθέσεις) χαίρω διὰ τὴν λαμπρὰν γωριμίαν πού ἔκαμες.) Παιδικὴν Χαρὰν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τῶσον ἐθουσιώδεις ἐκφορὰς.) Μελοδικὴν Φωνήν, Ρομαντικὴν Καρδίαν (σὲ εἶχα συλλυπηθῆ τότε κ' ἐγώ, μὴ λὲς ἔμαθα τὸ δυστύχημα) ἔχεις δικαίον, ἢ ἀπόθελα μεγίστην, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶνε εὐσπλαγχνὸς καὶ διὰ τὰς παρεργασίας.) Κωνσταντῖνον Ρεπετοῦν (χαίρω πού ἔγινες καλὰ εἶδες ἢ καίμενη ἢ γιὰ γὰ σου; πόσον πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷς!) Τριπλόλεμον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ὅσους δεχταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου.
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Ἐξαφῶν μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 30 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. 1
 168. Λεξιγύριφος.
 Ὁ εἶδος εἶνε τὸ πρῶτό μου, ἔξερεις τὸ δεύτερό μου. Κ' ἔπεσα ἐνδόξως μιὰ φορὰ, ἐστὶ μέση στενοῦ δρόμου.
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Σοφοῦ Μιτακοῦ.
 169. Στοιχειογύριφος.
 Ζῶρον κόπτω τὸν λαμὸν καὶ τὸ κεφάλι. Καὶ ἀμείψω με νῆσος ξεπροβάλλει.
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Σεντινέλιου Σινωπίου.
 170. Μεταγραμματισμός.
 Βγάλε Ε καὶ βάλε Ο
 Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό.
 Ἀπὸ βένδρον ὕψηλον Βασιλεῖα πολὺ καλόν.
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ζαππεῖου.
 171. Αναγραμματισμός.
 Ὅπως ἔχω ἀν μάρψιν, εἶμαι ἦρος ἐκστρατείας, Ἄν με ἀναγραμματίσῃς Διάδασε τὰς Προφητείας.
 172. Παραλληλογράμμου.
 Τ * * * Σ Νάυκατασταθμοῦ οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὅστε νὰ γινῶνται σκικαὶ ἐν ἑκατόμισσι λέξεσι, ἦτοι πέντε ὀριζωντικῶς καὶ ἐπὶ καθέτω.
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Ἐλλήνου Λεοθίμου.
 173-174. Ἀστεῖα Παροράματα.
 1. — Ὁ Ἀῆ εἶνε τροχὸς ὄλων μας.
 2. — Τὸ μόνον μέλας εἶνε φιλικὸν φαινόμενον.
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀταβερῶν Ρόδου.
 175. Μαγικὴ Εἰκόνα.
 Μεταξὺ τῶν δύο ἀξιοματικῶν ἡ μονομαχία ἀπεφασίσθη. Οἱ ἀντίπαλοι ἀπερῶνται εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς. Ἡ μήτηρ τοῦ ἐνός, καθ' ἣν στιγμὴν φέγγει, τὸν ἀναγκάζεται καὶ τὴν λέγει: «Ἄν, Ἀνδρέα μου, γυρίσῃς ζωντανός, θὰ ἴψω ἐν κερὶ ἐστὶ Μεγαλόχαρη!»
 Εἰμπορεῖτε νὰ ἐξαγάγετε ἀπὸ αὐτὰ ποῖα ἦτο ἢ αἰτία τῆς μονομαχίας;
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Ἐξοριστικῶν Ναυπολιτίου.
 176. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὴν μαθεῖα τὰ δεύτερα πτηνοῦ, τὰ τρίτα Μούσης.
 1. Μέγας βασιλεὺς. 2. Ἀρετὴ. 3. Ἡμίθεος. 4. Ἀνεμός. 5. Ποταμός.
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ Ἐυδομοῦ Νέπου.
 177. Γρῆφος.
 τῶμον τῶμον
 Α Ἰ Ν Ε
 τῶμον τῶμον
 Ἐστὶν ἡ ἐπὶ τῆς Μικρῆς Ἀσπονίδος.
Τέλος τοῦ 68ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἄρχεται νέος
ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 11.
 106. Ἀμαρῶσιον (ἄμα, ρῶς, ἰον.) — 107. Μακεδονία (μά, κέ, δὸ, νῆ, α) — 108. Ἄρτα, ἄρτα. — 109. Ρῆνος. Ρῆνη.
 110. Κ. 111. ΛΥΣΑΝΑΡΟΣ (Υ. Π. Υ. Ρ. ὄρα, Σαύρα, Ἄνδρος, Νάρδος, Ἀρῶς, Ρόδον, Οὐς.)
 Α Θ Η Ν Α · Ι Σ 112 - 113. 1. Ἡ σάϊτα (σὰ ἦτα) 2. Πλῦν (πλῆν Ο.) — 114. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ Ρ, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΑΡΤΑ (Ἄρτα, Ροῦς, Ταῦρος, Ἄρτα.) — 115. Φίλους μὴ ταχὺ κτλ. — 116. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπῆρξε πολὺπειρος καὶ πολὺμήτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
 Δι' ἀσπασίας ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 8^{ος} Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Μαΐου 1901 Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 18

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)
ΕΙΣ ΤΟ ΕΤΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑ
 — Καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιφοβὸι, ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Μιγκέλ. Τὰ περισσότερα τῶν πλοιαρίων, τὰ ὅποια συνηγήθησαν, ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς, καὶ πρέπει νὰ εἶμεθα πάρα πολὺ προσεκτικοί, ὅσον διερχόμεθα αὐτὰ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια οἱ ληστεῖαι αὐτοί, οἱ διαπράττοντες πᾶν ἐγκλημα, εἶνε πολυάριθμοι.

Ἡ σύστασις αὐτῆ ἦτο πολὺ δικαιολογημένη ἀπὸ τὰ ἐσχάτως τελεσθέντα κακούργηματα, θύματα τῶν ὁποίων ἔπεσαν μερικὸι ἔμποροι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου. Ἐλέγετο ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Βενεζουέλας ἐσχόπευε νὰ διοργανώσῃ ἐκστρατείας διὰ νὰ καταστρέψῃ τὰς συμμορίας τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου. Ἐκδιωχθέντες ἐκ τῆς Κολομβίας, οἱ Κουίβαθ θὰ ἐξεδιώκοντο καὶ ἐκ τῆς Βενεζουέλας, καὶ ἂν δὲν ἐξωλοθρεύοντο μέχρις ἐνός, τότε θὰ κατέφευγον εἰς τὴν Βραζιλίαν. Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ ταξιδιωτὰι τοῦ Ὀρενόκου διέτρεχον μεγίστους κινδύνους, ἀφότου προπάντων οἱ κακούργοι εἶχον ὡς ἀρχηγὸν ἕνα δραπέτην τῶν φυλακῶν τῆς Καυέννης. Διὰ τοῦτο οἱ ἐπιβάται τῶν τριῶν πλοιαρίων ἔπρεπε τώρα νὰ ἔχουν τὰ μάτια των τέσσερα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶμεθα ἀρκετοί, ἂν λογαριάσωμεν καὶ τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι μᾶς εἶνε ἀφωσιωμένοι, ἐδήλωσεν ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶν ἔχουμεν ὄπλα, ἐχόμεν πολεμοφόδια... Ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἀπόψε θὰ ἠμπορέσῃς νὰ κοιμηθῆς ἡσυχος εἰς τὸ ὑπόστεγόν σου. Θὰ ἐπαγρυπνήσωμεν ἡμεῖς...

— Αὐτὸ, μοῦ φαίνεται, εἶνε δουλειὰ δική μου! παρετήρησε ξηρῶς ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ ὄλων μας, γενναῖέ μου λοχία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶν: τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ στερηθῇ τὸν ὕπνον τοῦ ὀνειφιόσ σου, πού εἶνε τόσον νέος...
 — Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἐλλῶν, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος μειδιῶν νομίζω ὅμως ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ φυλαξωμεν ὄλοι μας, καθένας μετὰ τὴν σειράν του.
 — Ναι, ναι, καθένας μετὰ τὴν σειράν του! ἐπεδοκίμασεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ἀπὸ μέσα τοῦ ὄμου ἐσκέφθη, ἂν ὁ Παῦ-

λος ἐκοιμάτο τὴν ὄραν πού θὰ ἤρχετο ἢ σειρά του, νὰ μὴ τον ἐξυπνήσῃ καθόλου καὶ ἀντ' ἐκείνου νὰ γρυπνήσῃ αὐτός. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ἡ φυλακὴ ἀπὸ τῆς ὀχθρῆς ὄρας μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἀνετέθη εἰς τοὺς δύο Γάλλους. Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ συναδελφοὶ του θὰ ἤγρυπνον ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης μέχρι τῆς δευτέρας πρωΐνης. Κατόπιν ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος θὰ τοὺς διεδέχοντο μέχρι τῆς αὐγῆς.

Οἱ ἐπιβάται λοιπὸν τῆς Γαλλικῆς καὶ τῆς Μαριπάρης ἀπεσῶρθησαν εἰς τὰ ὑπόστεγα διὰ νὰ κοιμηθῶν. Τὸ ἴδιον εἶχον καμὴ καὶ οἱ ναῦται, κατὰ κοίτην ἐκ τῶν τελευταίων χειρισμῶν. Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶν καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοιαρίου τῶν. Ἐκεῖθεν ἠδύναντο νὰ ἐπιβλέπουν τὸν ποταμὸν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ στόμιον τοῦ Μέτα. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς δὲν εἶχον νὰ φοβηθῶν τίποτε, διότι παρὰ τὴν ὀχθρὴν ὑπῆρχεν ἕλος ἀδιάβατον. Οἱ δύο φίλοι, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων, συνωμίλουν περὶ πολλῶν καὶ διαφορῶν. Ὁ εἰς ἐκάπνιζε σιγάρα, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἄφθονα: ὁ δὲ ἄλλος ἐρρόφα τὴν πίπαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τόσον πιστός, ὅσον καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης εἰς τὴν ἰδικήν του. Οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζαν εἰς τὸν οὐρανόν, καθαρὸν ἀπὸ κάθε ὕγρασιαν, ἀπληλαγμένον ἀπὸ

«Μὴ πυροβολήσῃς!.. μὴ πυροβολήσῃς!... τῷ ἔλεγε» (Σελ., 42 στήλ. 6')